

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1076284/1

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו
לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב — אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית
נגד
הנתבע: פלוני

הנדון: גירושין

פסק דין

הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י ביום י"ד באב תש"נ (05/08/1990), ולהם ארבעה ילדים, שניים בגירים, האחת תהיה בגירה בעוד כחודשיים, והאחת קטינה (בת 14).

בפנינו תביעת גירושין גרידא, כאשר שאר הנושאים הכרוכים בגירושין, רכוש, מזונות וכו', נידונים בבית המשפט לענייני משפחה.

בפתח הדברים נציין כי נמנענו מלפרט את טענות הצדדים לפרטי פרטים, וזאת כדי לשמור על כבודם של הצדדים. במסגרת זו ייכתבו הדברים בקצירת האומר, וככל שהעניין לא נצרך, הוא יפורט רק במראי מקומות וברמיזא לחכימא, ודיינו שכבר נכתבו בכתב התביעה ובכתב התשובה, ונאמרו בע"פ בדיון, הן בבית הדין והן בבית המשפט, הלא המה בכתובים, ופוק חזי.

בתביעת הגירושין שתבעה האשה ביום ט' בניסן תשע"ו (17/04/2016) באמצעות ב"כ, העלתה האשה טענות קשות וחמורות בדבר התנהגותו של הבעל כלפיה, ועל המניעים לגירושין. הדברים חזרו ונשנו גם בדיון שהתקיים ביום כ"ד בסיון תשע"ו (30/06/2016), כפי שהוצגו על ידי האשה וב"כ. (בפרט ראה שורה 101 לפרוטוקול ולהלן).

בכתב התשובה שהגיש הבעל לבית הדין, הוא העלה טענות קשות וחמורות נגד האשה. הבעל דאג לפרט בהטעמה ובאריכות את טענותיו, תוך איזכור שמות של אישים, מפורסמים יותר ומפורסמים פחות, תחת כותרות "פרשייה מספר 1", "פרשייה מספר 2", "פרשייה מספר 3", סע' 33, וכן סע' 37-38 לכתב התשובה. כאמור, בית הדין נמנע מלצטט את הכתוב, ע"מ לשמור על כבודם של הצדדים, ושל האישים המוזכרים בשם המפורש בכתב התשובה, תוך פרוט קשרים והקשרים, כאלה ואחרים.

הן בדיון והן בכתב הטענות הנוסף שהגיע לשולחן בית הדין ביום ל' בסיון תשע"ו (06/07/2016), טען הבעל כי לא טען כלל שאשתו בגדה בו. ברם, כל המעיין בכתב התשובה של הבעל, [...] יבחין כי הבעל טוען אף טוען כך, הגם שהמילה "בגידה", לא נאמרה במפורש. לא יעלה על הדעת לזרוק על האשה רפש לפרטי פרטים, ולטעון כי מדובר בסכ"ה ב"כיס אוויר" או "מים מזוקקים", וכי כל הטענות הן בגדר "משחקת עם הבחורים" (ראה שורה 122 לפרוטוקול).

מחילופי הדברים בין הצדדים עולה בברור, כי הצדדים גרים בדירות נפרדות מזה כשנה וחמישה חודשים (החל בפברואר 2015). הן לדברי הבעל והן לדברי האשה, אין ביניהם כל קשר רגשי ויחסים אישיים מאז תחילת 2013, קרי למעלה משלוש שנים (ראה סע' 41 לכתב התשובה של הבעל).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין התרשם "מפיהם ומפי כתבם", כי קיימת עוינות ואיבה בין הצדדים. ניכר כי הצדדים מביעים זעם וסלידה, האחד כלפי השני. אין כל סיכוי, ולו הקלוש ביותר לשלום-בית. התרשמנו מכתב התשובה של הבעל ומדבריו, שהבעל "מעונין בשלום-בית, כפי שהאשה מעונינת בשלום-בית" (כדברי ב"כ האשה). התרשמנו שאכן פני הדברים כאמור בסעי' 15 לתביעת הגירושין של האשה, שם הביטויים קשים יותר. (ראה גם פרוטוקול הדיון, שורה 58, וכן שורה 101 ולהלן).

התרשמנו כי אין כאן טענה לשלום-בית אלא ל"בית שלם", במקרה דנן, מדרשו כפשוטו. ניסיון לתרגם את טענת השלום, למספרים שקליים. המטרה לדעתנו ל"משוך את ההליך", שמא ואולי תכנע האשה ותסכים להרים "דגל לבן" בעניני הממון, בבחינת: תני לי את הרכוש ואת הנפש קחי לך. לא יעשה כן במקומינו!

בית הדין לא זכה להבין, איך אחרי כל האמור בכתב התשובה של הבעל, שבו הוא מעלה טענות קשות וחמורות נגד האשה, עוד עותר הוא לשלום-בית? ממה נפשך, אם אכן כדבריו בכתב התשובה, הרי הדברים יכולים לשמש בסיס איתן לתביעת גירושין נגד האשה. איך שייך בכלל לעשות שלום-בית, אם אכן הדברים שנכתבו נכונים? האם מותר בכלל לעשות שלום-בית, כשיש לבעל טענות מעין אלה? יוער שהבעל אף לא טרח לציין כי אינו מאמין לכל הדברים שנאמרו לו, ולקלא דלא פסיק שהוא מספר עליו. הוא ציין את הדברים כעובדה (ראה לעניין זה, שו"ע אהע"ז קטו, ז, ואכמ"ל), וא"כ הכיצד אפשר לאחוז הטענות בשתי קצותיו וחובר. אם מאמינים ל"נטען" (או ל"נטענת"), איך נאמין לטענה (לשלום-בית)? וכאמור, הבעל אף לא אמר, בכתביו הארוכים ובטענותיו בע"פ, כי אינו מאמין לדברים שנאמרו לו. הוא ציין את הדברים כעובדה, וכ... ותיק, יודע הוא בוודאי את משמעות הדברים, הגם שהשם המפורש "בגידה" לא נזכר בהם.

טוען הבעל בכתב התגובה מיום ל' בסיון תשע"ו (06/07/2016), כי בית הדין החליט מראש כי אין מקום לשלום-בית (סעי' 1-3). אכן, אין אנו זקוקים ליותר מתשובת הבעל וכתביו, כדי לקבוע כי אין כל מקום לשלום-בית, ובית הדין יכול להביע פליאתו, איך מי ששומר תו"מ, ואף מוסר שיעורים בביכנ"ס, יכול בכלל לטעון לשלום-בית, לאור הטענות החמורות שמעלה. וכאמור, הבעל לא רק טען, אלא אף פירט, בהטעמה ובהרחבה.

לעניין טענות האשה, הרי שעצם נכונותה לעזוב את מדור הצדדים, השייך לה במחציתו, ולעקור לדירה שכורה (כשבהמשך הצטרפו אליה הילדים), מוליכה למסקנה כי אין האשה יכולה לדור עם האיש בכפיפה אחת, שאם לא כן, לא היתה עוזבת את הבית באופן חד צדדי, כשנטל השכ"ד מוטל כולו על כתפיה, והבעל ממשיך להתגורר בדירת הצדדים. נוטים אנו להאמין, כי כך לפחות היא חושבת, שחייה בקורת גג אחת עם הבעל משמעותם "גיהנום" (ראה שורה 58 לפרוטוקול הדיון).

מוכנה היתה האשה לוותר על מליון נ"ח (בנוסף על זכויותיה הרכושיות), ובלבד שלא לחזור לחיקו של הבעל. ראה סעי' 46 לכתב התשובה. גם אם נכונים דברי הבעל, שב"כ האשה הוא זה שיעץ לה, אין זה מוריד מההוכחה הנסיבתית על טענות האשה.

הבעל טוען שהוא הסכים לשלום-בית אצל הרב אקשטיין. שכח הבעל לציין כי מדובר על תקופה של למעלה משנה ומחצה (נובמבר 2014), ושכח הבעל לציין כי האשה הודיעה לבית המשפט כי מוכנה היא לגישור אצל הרב אקשטיין, אך לא שנושא שלום-בית יובא לפניו (ראה פרוטוקול הדיון מבית המשפט לעניני משפחה מיום ג' בכסלו תשע"ה (25/11/2014)).

בכל אחד מהנימוקים דלעיל, יש טעם הגון בפני עצמו לחייב בגירושין. הפרוד הממושך, הטענות שהעלה הבעל נגד האשה, והטענות שהעלתה האשה נגד הבעל. קל וחומר בהצטרף כל הטענות יחדיו.

ברור לבית הדין כי שלום-בית לא יכון בין הצדדים. העוינות והאיבה שביניהם, ניכרו הן בכתבי הטענות והן במהלך הדיון. לדעת בית הדין, לאור טענות הבעל, ספק רב אם מותר בכלל לנסות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ולעשות שלום-בית בין הצדדים. ספק רב – במשנה הזהירות, ייתכן והיה צריך לומר בלשון החלטית יותר – **אסור לעשות שלום-בית בין הצדדים.**

גם הבעל אינו חפץ באשה. אנו מתרשמים כי הוא מנסה להעביר את עניני הרכוש הנידונים בבית המשפט, לפתחו של בית הדין דרך החלון האחורי. "עלה... בחלונינו". בית הדין הבהיר לבעל כמה פעמים במהלך הדיון, כי הטענות שהעלה בסע' 53 ולהלן מכתב התשובה, אינן בסמכות בית הדין.

הבעל ניסה לעמוד על זכות הדרישה שבית הדין יכריז על האשה כמורדת. ועל כך השיב בית הדין, כי עניין הכרזת האשה כמורדת אין לו משמעות, אא"כ יש לפנינו נפקויות לדין זה. הנפקויות שיש לדין מורדת הן ארבעה: גירושין, כתובה, מזונות אשה, החזר מתנות (תכשיטים וכד'). (וזאת בלי להתייחס לעצם הטענה גופה, אם יש בכלל מקום להכריז על האשה כמורדת).

האשה עצמה תובעת גירושין. היא אינה תובעת מזונות אשה או כתובה. ולעניין החזר המתנות, הרי שהעניין הוא רכושי במהותו. הרי החזר המתנות שעליהן טוען הבעל הוא נכסי דלא נידי. ומה הם אם לא "רכוש". הנושא נידון בנדו"ד בבית המשפט לעניני משפחה והוא נתון לסמכותו, ומה לנו כי נדון בעניין זה.

זאת ועוד, אם הבעל רוצה להכריז על האשה כמורדת, מדוע, מהבחינה הפרוצדוראלית, לא פתח תיק מתאים. [...] לשם הכרזה כמורדת, עליו להגיש תביעה מתאימה, ומדוע באה זו כתשובה אגב התביעה, שלא בהתאם לנוהל התקין.

יש לנו גם מה להשיב עניינית ולכאורית לדברי הבעל בכתב התשובה בעניין החזר המתנות. לא נשיב כי אין העניין בסמכותנו, ואין כל מקום לדון בעניין.

אך למעלה מן הצורך נעיר ונשאל לסף טענות הבעל, אם אשה מציגה אמתלאות הנראות לבית הדין לעזיבתה את הבית או למאיסות הבעל, האם יש מקום להכרזה כמורדת ולטענת החזר מתנות? מה עוד, דעת רוב הפוסקים, שמתנת קרקע אינה חוזרת לעולם, בין אם מדובר במדור או במתנת קרקע אחרת (ובנדו"ד מדובר במתנת קרקע, לטענת הבעל). הזכרנו זאת, לא מפני שהדבר בסמכותנו, אלא שלא ישמע כביכול שהבעל הצליח לגייס את ההלכה לשרותיו. רחוקה היא הדרך, גם ע"פ ההלכה, בין הנטען בכתב התשובה, לבין המסקנה שאליה הגיע הבעל.

כך גם במה שהביא הבעל בכתב התגובה השני (מיום ל' בסיון תשע"ו (06/07/2016)), בו הוא מצטט בהרחבה מדברי עמיתינו הגר"נ פרוכר שליט"א, בעניין טענת מאיס עלי וההוכחה הנדרשת לכך. בלי להכנס לעצם השאלה ההלכתית בנושא, הרי שפס"ד דגן לא מבוסס על טענת מאיס עלי גרידא, עיקרם של דברים בטענת הבעל עצמו נגד האשה, ובפרט שבנדו"ד מדובר בפרוד ממושך, הן מגורים נפרדים והן פרוד רגשי ואישי, וכן ניכר היה בדיון כי לא רק האשה מואסת בבעל, גם הבעל מואס באשה, וקיימת איבה ועוינות גדולים בין הצדדים, ובין הנידון לראיה אין אפי' "קשר רגשי".

בית הדין רואה בחומרה רבה מי שאוחז אשה כבת ערוכה, בניסיון לסחוט ממנה כספים בתמורה למתן הגט. אין זו דרך התורה ואינה דרך ההלכה. (נפנה את הבעל לשורה 103 לפרוטוקול הדיון, כדי ללמד מה היא התוצאה של מי שמשתמש בהלכה לצרכיו האישיים ולאינטרסים שלו, וד"ל).

בית הדין משוכנע כי הבעל, שהינו [אדם] מכובד, ודאי לא יעשה כן, ויתן לאשה גט פיטורין, במועד הראשון שיקבע בית הדין, בלא שנצטרך להשתמש באמצעי אכיפה.

כאשר לדעת בית הדין חפץ צד בגירושין, והוא בכל זאת טוען טענות המעכבות את הגט, תוך גרימת סבל ועינוי דין, יש מקום לפסיקת הוצאות משפט נגדו. נביע תקוותינו שלא נגיע לכך.

לאור האמור לעיל:

א. הבעל חייב לתת ג"פ לאשה לאלתר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. קובעים מועד לסדור גט ליום י"ז באלול תשע"ו (20/09/2016) שעה 10.30.

ניתן ביום א' בתמוז תשע"ו (07/07/2016).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב — אב"ד